

Gemis en troost

Ledevaartkerk Chaam, Zondag 24 mei 2020

I.v.m. Corona is er geen kerkdienst

Loes van der Toolen

Schriftlezingen: Ezechiël 39 en Johannes 14

Meditatie

Als alles normaal was gegaan, dan zou ik op 24 mei in de dienst mogen voorgaan. Helaas, door het coronavirus zijn we allen aan huis gekluisterd. Letterlijke nabijheid is in deze tijd onmogelijk.

Deze zondag is de zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren. Tussen Pasen en de Hemelvaart was de Heer regelmatig verschenen aan de discipelen en de volgelingen. Maar nu is Hij echt uit het zicht van iedereen. Een tijd van iemand missen. En laat ik maar gelijk met de deur in huis vallen: ik mis jullie! De vriendinnen en vrienden, al die goede bekenden, kortom: ik mis de Geloofsgemeenschap. Dat gevoel van 'missen' zal voor iedereen herkenbaar zijn. Juist in deze bizarre tijd verliezen we mensen. Velen ontvallen ons aan de dood. En geliefden moeten missen komt hard aan!

Een paar jaar geleden was ik op deze zelfde zondag in Duitsland. Een bisschop hield daar een indrukwekkende preek. Hij begon, indachtig de Hemelvaart, te vertellen dat er een vergelijking gemaakt kon worden met het gevoel van de discipelen nadat Jezus uit het zicht en uit het leven was gegaan en het gevoel van ouders als hun kinderen na hun schooltijd vertrekken naar elders. Studeren aan een universiteit, ver weg of zelfs in het buitenland, dat betekent voor ouders dat ze het kind moeten loslaten, laten gaan, uit het zicht, maar..., dan weet men dat het gaat om het welzijn van die kinderen. Ze werken aan hun toekomst voor een beter leven met mogelijkheden op goed werk of promotie enz. Het enige wat de ouders kunnen doen is bidden dat die kinderen geïnspireerd worden en hopelijk iemand vinden die een oogje in het zeil houdt. Dat leek me een troostvolle gedachte, denkend hoe de mensen in de tijd van de Hemelvaart Jezus moesten laten gaan.

En nu! In alle eenzaamheid en gemis staan we intenser stil bij allerlei zaken die ons leven aangaan. Tijd om dieper met onszelf in gesprek te raken over wat belangrijk is. Tijd om te rouwen om het heengaan van geliefden. Pijnlijk, maar in ons geloof weten we dat situaties als deze, waar we nu mee te maken hebben, niet eeuwig duren. Ook woorden die Jezus gesproken heeft worden belangrijker omdat ze juist nu opborrelen.

“Ik laat jullie niet verweesd achter. Ik zend een nieuwe Trooster”. (Johannes 14:18)

Dat gold voor de mensen uit die tijd maar ze gelden nu voor ons. Het leven mag weer geleefd worden. De pijn van verlies, de littekens die opgelopen zijn, die verdwijnen niet, maar het doet allemaal minder zeer.

Jezus sprak ook de woorden: “Wie Mij kent, kent de Vader”. (Johannes 14:7) God de Vader, dat betekent eeuwigheid'. In die eeuwig durende woorden zijn wij verbonden met al die verhalen die we lezen over mensen van toen, het volk Israël.

Vandaag lezen we in Ezechiël 39 hoe het volk in ballingschap is gestuurd omdat het God ontrouw was geweest. Maar God heeft voortaan medelijden met de nakomelingen van

Jakob. Jakob die in een nachtelijk gevecht gekwetst werd aan zijn heup. Die daarna een andere naam kreeg, Israël. En het volk Israël draagt de littekens van het mankgaan van Jakob. Al ons lijden, al ons verdriet, hebben volkeren voor ons ook meegemaakt. Het is als een rode draad door de hele geschiedenis van het Christendom. Het werk van Jezus is altijd voortgezet. Nu is het onze beurt, in een dubbele rol, troosten en getroost worden, liefhebben en bemind worden, geven en ontvangen. De Heilige Geest zal uitvloeien over de hele wereld. Dat vieren we met het Pinksterfeest. De Heilige Geest zal nu ons inspireren, ons nabij zijn, al zien we dat niet maar we kunnen dat wel ervaren.

Jezus heeft gebeden, met de discipelen, met het volk, en in alle eenzaamheid. Het is alsof Hij in gebedsvorm, in een regelrechte communicatie met God de Vader, Zijn levenstaak onder woorden heeft gebracht. Die taak was: de Naam van de Vader bekend maken, woorden die Hij ontving, doorgeven aan de mensen, mensen genezen, mensen vergeven, gemeenschap stichten. Mijn overtuiging is dat er nu voor ons gebeden zal worden opdat we behouden zijn en weten wat het eeuwige leven betekent. Het is als het ware de weg die wij mogen bewandelen. In Zijn voetsporen. Deze zondag, tussen Hemelvaart en Pinksteren, is een tijd van verdriet en gemis. Maar in het nieuwe stuk leven dat hierop volgt, zullen we verwerken wat ons pijn deed. Als gezegende mensen zullen we met elkaar onze weg vervolgen tot in eeuwigheid.